

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YILTAŞ YILDIZ TURİSTİK TESİSLERİ A.Ş./TÜRKİYE

(Başvuru No. 30502/96)

KARAR
(Esas)

STRAZBURG

24 Nisan 2003

Kararın Kesinleştiği Tarih:

24.09.2003

İşbu karar, Sözleşme'nin 44 § 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Bazı şekli düzeltmelere tabi tutulabilir.

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

Yıltaş Yıldız Turistik Tesisleri A.Ş./Türkiye davasında,

Başkan

G. RESS,

Hâkimler

I. CABRAL BARRETO,

L. CAFLİSCH,

B. ZUPANČIČ,

H.S. GREVE,

K. TRAJA,

F. GÖLCÜKLÜ, (*ad hoc hâkim*) ve Bölüm Yazı İşleri Müdürü V. BERGER'İN katılımıyla, Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (Üçüncü Bölüm), 3 Nisan 2003 tarihinde gerçekleştirilen müzakerelerin ardından, söz konusu tarihte aşağıdaki kararı vermiştir:

USUL

1. Türkiye Cumhuriyeti aleyhine açılan davanın temelinde, Türk hukukuna tabi anonim bir şirket olan Yıltaş Yıldız Turistik Tesisleri A.Ş.'nin ("başvuran"), 27 Aralık 1995 tarihinde, İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşme'nin ("Sözleşme") eski 25. maddesi uyarınca, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na ("Komisyon") yapmış olduğu başvuru (no. 30502/96) bulunmaktadır.

2. Başvuran, Mahkeme önünde Paris Barosuna bağlı Avukatlar G. Kiejman ve T. Marembert ile İstanbul Barosuna bağlı İ. Doğan tarafından temsil edilmiştir. Türk Hükümeti ("Hükümet") Mahkeme önünde temsili için bir yetkili tayin etmemiştir.

3. Başvuru, davalı Devletin, davaya konu olaylarda, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin gereklerine ilişkin olarak bir eksikliğin bulunup bulunmadığı konusunda bir karar elde edilmesini amaçlamaktadır.

4. Komisyon tarafından başvurunun Hükümete bildirilmesinin ardından, dava, Sözleşme'ye Ek 11 No.lu Protokol'ün 5. maddesinin 2. fıkrası gereğince, 1 Kasım 1998 tarihinde Mahkemeye sevk edilmiştir.

5. Başvuru, Mahkeme'nin Birinci Bölümüne tahsis edilmiştir (İç Tüzüğün 52. maddesinin 1. fıkrası). Bu Bölüm bünyesinde davayı incelemekle görevli Daire (Sözleşme'nin 27. maddesinin 1. fıkrası), İç Tüzüğün 27. maddesinin 1. fıkrasına uygun şekilde oluşturulmuştur. Türkiye adına seçilmiş olan (İç Tüzüğün 28. maddesi) Hâkim Rıza Türmen'in Mahkemeden ayrılmasının ardından, Hükümet, F. Gölcüklü'yü *ad hoc (vekil)* hâkim sıfatıyla mahkeme heyetine atamıştır (Sözleşme'nin 27. maddesinin 2. fıkrası ve Mahkeme İç Tüzüğü'nün 29. maddesinin 1. fıkrası).

6. Daire, 30 Mayıs 2000 tarihli bir kararla, başvurunun kısmen kabul edilebilir olduğuna karar vermiştir.

7. Mahkeme, 1 Kasım 2001 tarihinde Bölümlerinin oluşumunu değiştirmiştir (İç Tüzüğün 25. maddesinin 1. fıkrası). Mevcut başvuru, böylelikle Mahkeme'nin Üçüncü Bölümüne tahsis edilmiştir (İç Tüzüğün 52. maddesinin 1. fıkrası).

8. Başvuran ve Hükümet, davanın esası hakkında yazılı görüşlerini sunmuşlardır (İç Tüzüğün 59. maddesinin 1. fıkrası). Daire, 27 Haziran 2002 tarihinde, taraflarla görüşülmesinin ardından duruşma düzenlenmesine gerek olmadığına karar vermiştir (İç Tüzüğün 59. maddesinin 3. fıkrasının *sonu (in fine)*).

OLAY

I. DAVANIN KOŞULLARI

9. Başvuran, genel merkezi İstanbul'da bulunan bir anonim şirkettir. Başvuran, inşaat sektöründe faaliyet yürütmektedir.

10. Başvuran, 3 Haziran 1987 tarihinde, 3.939.276 m²'lik bir araziyi, 6.467.693.808 Türk lirası (TRL) karşılığında satın almıştır. Bu arazi, Devlet tarafından “özel orman alanı” olarak nitelendirilen bir bölgede yer almaktadır. Söz konusu arazide, bir orman, bir konak, bina ve eklentileriyle birlikte bir çiftlik bulunmaktadır.

11. Orman İdaresi, 26 Haziran 1987 tarihinde, başvurana, Orman Kanunu'nun 17. maddesi uyarınca öncelikle orman arazisinin % 6'sı için inşaat izni vermiştir.

12. İstanbul Üniversitesi, 25 Eylül 1987 tarihinde, başvurana, yönetim kurulunun 22 Aralık 1977 tarihinde aldığı kamulaştırma kararını tebliğ etmiştir. İdare bu kararın ekinde, bir bilirkişi komisyonu tarafından 3 Ağustos 1979 tarihinde düzenlenen ve kamulaştırılan arazinin değerinin 203.123.800 TRL olarak belirlendiği raporu da iletmiştir.

13. İstanbul Üniversitesi, Orman İdaresinin daha önce verdiği inşaat iznine ilişkin kararın iptali istemiyle İstanbul İdare Mahkemesine başvurmuştur. İdare Mahkemesi, 31 Mayıs 1989 tarihli kararıyla, kamulaştırma kararına dayanarak, itiraz edilen kararı iptal etmiştir.

1. İdare Mahkemesi Önünde Görülen Dava

14. Başvuran 20 Ekim 1987 tarihinde, 22 Aralık 1977 tarihinde verilen kararın iptali istemiyle İstanbul İdare Mahkemesine başvurmuştur. Başvuran özellikle arazinin satın alınmasından on yıl önce verilen kamulaştırma kararının, tapu kütüğüne kaydedilmediğini ileri sürmektedir. İdare Mahkemesi, 11 Nisan 1989 tarihli bir kararla bu talebin reddine karar vermiştir.

15. Başvuran, bu karara Danıştay önünde itiraz etmiş ve Danıştay, bu başvuruyu 31 Ocak 1990 tarihinde reddetmiştir.

2. Asliye Hukuk Mahkemesi Önünde Görülen Dava

16. Başvuran, 21 Ekim 1987 tarihinde, Sarıyer (İstanbul) Asliye Hukuk Mahkemesi önünde bir dava açmıştır. Başvuran, 24.420.982.200 TRL olan kamulaştırma bedelinin, yıllık % 53 gecikme faiziyle birlikte artırılmasını talep etmiştir.

17. Mahkeme, bölge hakkında üç bilirkişi incelemesi yaptırmıştır. İlk bilirkişi raporu, 3 Ekim 1991 tarihinde sunulmuş ve bu raporda kamulaştırılan arazinin değeri 17.810.589.280 TRL olarak belirlenmiştir. Başka bir bilirkişi komisyonu, 29 Temmuz 1992 tarihinde, arazinin değerinin 22.537.720.480 TRL olarak belirlendiği bir rapor sunmuştur. Üçüncü bilirkişi raporu, 10 Şubat 1993 tarihinde sunulmuş olup, arazinin değeri 22.658.069.013 TRL olarak belirlenmiştir.

18. Asliye Hukuk Mahkemesi, 16 Mart 1993 tarihli kararıyla, kamulaştırma bedelinin miktarını, 10 Şubat 1993 tarihinde sunulan üçüncü bilirkişi raporunda varılan sonuçlara dayanarak, 22.658.069.013 TRL olarak belirlemiştir.

19. Yargıtay, 19 Ekim 1993 tarihli bir kararla, 16 Mart 1993 tarihli kararı bozmuştur. Yargıtay, “kamulaştırma bedelinin belirlenmesi için sadece söz konusu arazide yer alan yapıların değerinin ve ormandan elde edilen muhtemel gelirin dikkate alınması gerektiğini” tespit etmiştir. Yüksek Mahkeme, özel ormanların arazi olarak nitelendirilemeyeceği kanaatine varmıştır.

20. Yargıtay, 18 Ağustos 1994 tarihinde, 13 Ekim 1993 tarihli karar düzeltme talebinin reddedilmesine karar vermiştir.

21. Asliye Hukuk Mahkemesi, 11 Ekim 1994 tarihli kararla, arazi üzerinde bulunan yapıların değerini ve ormandan elde edilen geliri dikkate alarak, Yargıtay’ın 19 Ekim 1993 tarihinde vermiş olduğu karara uygun şekilde karar vermiştir. Asliye Hukuk Mahkemesi, arazi olarak öngörülen ormanın gerçek değeri için yapılan değerlendirmeyi dikkate almamıştır.

22. Başvuran, 11 Ekim 1994 tarihli karara karşı temyiz başvurusunda bulunmuştur. Başvuran, özellikle orman arazisinin yüzölçümünün % 6'sı için inşaat izni verildiğini açıklamıştır. Başvuran, söz konusu bölgenin değerinin kamulaştırma bedeline ilişkin değerlemede belirtilmesi gerektiğini ileri sürmüştür.

23. Yargıtay, 22 Şubat 1994 tarihinde, başvuranın temyiz başvurusu reddetmiş ve itiraz edilen kararı, tüm hükümleriyle onamıştır.

24. Başvuranın karar düzeltme talebi, 5 Haziran 1995 tarihinde Yargıtay tarafından reddedilmiştir. Söz konusu karar 28 Haziran 1995 tarihinde başvurana tebliğ edilmiştir.

25. Yukarıda belirtilen davalar sonucunda, başvuranın, kamulaştırma bedeli olarak 24.420.982.200 TRL talep etmiş olmasına rağmen, ilgili, 2.971.314.013 TRL tutarında ek tazminat elde etme hakkını kazanmıştır.

26. Başvurana, ek tazminat bağlamında, sırasıyla 17 Nisan 1996, 6 Ekim 1998 ve 8 Nisan 1999 tarihlerinde, gecikme faizleriyle birlikte 1.467.029.000 TRL, 9.003.732.000 TRL ve 462.188.000 TRL tutarları ödenmiştir. Başvurana toplamda 11.134.942.255 TRL ödenmiştir.

II. İLGİLİ İÇ HUKUK KURALLARI

27. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 169. maddesi aşağıdaki gibidir:

“ Devlet, ormanların korunması ve sahalarının genişletilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. (...) Bütün ormanların gözetimi Devlete aittir.

(...)

Ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez. ”

28. Orman Kanunu'nun 17. maddesinin son paragrafında, hususi ormanlarda bina ve tesis yapılmak istenmesi halinde de Çevre ve Orman Bakanlığınca izin verilebileceğine hükmedilmiştir.

29. Orman Kanunu'nun 52. maddesine göre, orman alanında yer alan arazinin yüzde altısını (% 6) geçmemek ve ormanların doğal durumuna riayet etmek üzere imar planlamasına uygun inşaat yapılabilir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

I. SÖZLEŞME'YE EK 1 NO.LU PROTOKOL'ÜN 1. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

30. Başvuran, Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından belirlenen ek kamulaştırma bedelinin, kamulaştırılan arazisinin gerçek değerine uygun olmadığı gerekçesiyle, mülkiyete saygı hakkının ihlal edildiğinden şikâyetçidir. Başvuran, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesini ileri sürmektedir, bu hüküm aşağıdaki gibidir:

“ Her gerçek ve tüzel kişinin mal ve mülk dokunulmazlığına saygı gösterilmesini isteme hakkı vardır. Bir kimse, ancak kamu yararı sebebiyle ve yasada öngörülen koşullara ve uluslararası hukukun genel ilkelerine uygun olarak mal ve mülkünden yoksun bırakılabilir.

Yukarıdaki hükümler, devletlerin, mülkiyetin kamu yararına uygun olarak kullanılmasını düzenlemek veya vergilerin ya da başka katkıların veya para cezalarının ödenmesini sağlamak için gerekli gördükleri yasaları uygulama konusunda sahip oldukları hakka hâlel getirmez. ”

A. Tarafların İddiaları

1. Başvuran

31. Başvuran, tazminat miktarının hesaplanması için Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından izlenen yöntemin keyfi ve mantıksız olduğunu ve tazminat miktarının, kamulaştırılan arazinin satın alındığı fiyatın % 3'ünü teşkil ettiğini ileri sürmektedir. Başvuran, bu kararın, Türkiye Cumhuriyeti Anayasa Mahkemesinin konu hakkında oluşturduğu içtihatlarla ve uluslararası hukukun genel ilkelerine aykırı olduğunu açıklamaktadır.

Başvuran, kamulaştırılan mülkün gerçek değerini belirterek, kendisine verilen kamulaştırma bedelinin açıkça yetersiz olduğunu ve 1 No.lu Protokol'ün 1.maddesinin gereklerini karşılamadığını iddia etmekte ve bu bağlamda bilirkişi raporlarına atıfta bulunmaktadır. Başvuran, ayrıca arazinin piyasa değerinin 23.624.106.000 TRL olduğunu gösteren 31 Aralık 1987 tarihli vergi beyannamesini ibraz etmektedir. Başvuran özellikle, orman alanının % 6'sı için inşaat izni verildiğini açıklamakta ve kamulaştırma bedelinin hesaplanmasında söz konusu bölgenin değerinin dikkate alınmadığını ileri sürmektedir.

2. Hükümet

32. Hükümet, ihtilaf konusu arazinin koruma altında bulunan doğal sit alanı olarak sınıflandırılan büyük bir ormanın bir parçasını teşkil ettiğini ve buna ilişkin kısıtlamaların tapu kütüğünde kayıtlı olduğunu göstermektedir. Hükümet, başvuranın, bir orman içerisinde yapı ruhsatı almayı umarak, hiçbir şekilde Devletin sorumluluğunu doğurmayacak bir risk aldığını ileri sürmektedir.

33. Hükümet, Mahkeme içtihatlarına atıfta bulunarak, 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin, bütün kamulaştırma durumlarında mülkün değerinin tamamını kapsayan bir kamulaştırma bedeli ödenmesini gerektirmediğini vurgulamaktadır. Hükümet, Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından belirlenen kamulaştırma bedeline ek tazminat miktarının kamulaştırılan arazinin gerçek değerine uygun olduğunun altını çizerek, başvuranın araziye satın alırken ödediği iddia edilen miktarın, tam olarak piyasa değerini teşkil etmediğini yinelemektedir.

B. Mahkemenin Kararı

34. Mahkeme 1 No.lu Protokol'ün 1.maddesinin üç farklı norm içerdiğini hatırlatmaktadır: “ İlk paragrafın birinci cümlesinde belirtilen ve

genel bir niteliğe sahip olan ilk kural, mülkiyete saygı ilkesini açıklar, aynı paragrafın ikinci cümlesinde yer alan ikinci kural, mülkiyetten yoksun bırakılma konusunu ele almakta ve bunun için çeşitli şartlar ortaya koymaktadır; ikinci paragrafta kaydedilen üçüncü kural ise, Devletlere, diğerleri arasında, mülklerin kullanımını genel menfaate uygun olarak düzenleme yetkisi tanımaktadır (...). Bununla birlikte, bu kurallar birbirlerinden bağımsız bir nitelik taşımamaktadır. İkinci ve üçüncü kurallar, mülkiyet hakkına yönelik özel ihlal örnekleri ile ilgilidir; bundan dolayı, bu birinci kuralda ifade edilen ilke ışığında yorumlanmalıdırlar ” (bk. diğer birçok karar arasında, *James ve diğerleri/Birleşik Krallık*, 21 Şubat 1986, A serisi No. 98, s. 29-30, § 37 ve *Iatridis/Yunanistan* [BD], no. 31107/96, § 55, AİHM 1999-II).

35. Mahkeme, söz konusu müdahalenin, aynı zamanda toplumun genel menfaatinin gerekleri ile bireyin temel haklarının korunmasına ilişkin gereklilikler arasında “adil bir denge” gözetmesi gerektiğini hatırlatmaktadır (diğer kararlar arasında bk. *Sporrong ve Lönnroth/İsveç*, 23 Eylül 1982, A Serisi No. 52, s. 26, § 69). İhtilaf konusu tedbirin istenilen adil dengeye edip etmediğinin ve özellikle başvurana orantısız bir yük getirip getirmediğinin değerlendirilmesi amacıyla, ulusal mevzuat tarafından öngörülen tazminat hesaplama yöntemlerinin dikkate alınması gerekmektedir. Bu bağlamda mülkün değeriyle ilgili olan makul bir miktar ödenmeksizin mülkiyetten yoksun bırakma, normal olarak 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesi alanında haklı gösterilemeyecek aşırı bir ihlal teşkil eder (bk. yukarıda anılan *James ve diğerleri*, s. 36, § 54; *Les saints monastères/Yunanistan*, 9 Aralık 1994, A Serisi No. 301, s. 35, § 71; *Malama/Yunanistan*, no. 43622/98, § 52, AİHM 2001-II, *Platakou/Yunanistan*, no. 38460/97, AİHM 2001-I ve *Jokela/Finlandiya*, no. 28856/95, AİHM 2002-IV).

36. Bu durumda Mahkeme, kamulaştırma bedelinin 203.123.800 TRL olarak belirlendiğini kaydetmektedir. Ayrıca başvuran, söz konusu araziye, 1987 yılının Haziran ayında 6.467.808.000 TRL karşılığında satın almıştır.

Hâlbuki Sarıyer Asliye Hukuk Mahkemesine yapmış olduğu miktarın yükseltilmesine ilişkin başvurunun ardından, başvuran, 2.971.314.013 TRL tutarına tekabül eden bir ek tazminat elde etmiştir. Mülkiyetin değeri, 3 Ekim 1991, 29 Temmuz 1992 ve 10 Şubat 1993 tarihli bilirkişi raporlarında, sırasıyla 17.810.589.280 TRL, 22.537.720.480 TRL ve 22.658.069.013 TRL olarak belirlenmiştir.

37. Mahkeme bu bağlamda, Sarıyer Asliye Hukuk Mahkemesinin, 16 Mart 1993 tarihli bir kararla, kamulaştırma bedelinin miktarını, mahkeme tarafından istenilen üçüncü bilirkişi incelemesinin, yani arazinin değerini 22.658.069.013 TRL olarak belirleyen 10 Şubat 1993 tarihli bilirkişi raporunun sonuçlarına dayanarak belirlediğini tespit etmektedir. Yargıtay, “kamulaştırma bedelinin belirlenmesi için sadece söz konusu arazide yer alan yapıların değerinin ve ormandan elde edilen muhtemel gelirin dikkate alınması gerektiğini” tespit ederek, 19 Ekim 1993 tarihinde, bu kararı bozmuştur. Mahkeme, Asliye Hukuk Mahkemesinin, sadece söz konusu arazide yer alan yapıların değerini ve ormandan elde edilen muhtemel geliri dikkate alarak ek tazminat ödenmesine karar verdiğini ve arazi olarak öngörülen orman alanının bir kısmının değerini hiçbir şekilde dikkate almadığını kaydetmektedir (28-29. paragraflar).

38. Mahkeme, kendisine, ulusal mahkemelerin hangi temele dayanarak tazminat miktarını belirlemeleri gerektiği konusunda karar vermesi için başvurulmadığı kanaatindedir. Nitekim Mahkeme, kamulaştırılan araziye değer biçme kriterlerinin ve bundan doğacak miktarların belirlenmesi için Türk mahkemeleri yerine karar veremez. Bununla birlikte, Mahkeme, dosyada yer alan unsurları dikkate aldığı anda, başvuranın, ulusal mahkemeler tarafından belirlenen kamulaştırma bedelinin, mülkiyetinin değerine uygun olmadığını yeterince kanıtladığı kanaatine varmaktadır.

39. Dolayısıyla, 1 No.lu Protokol’ün 1. maddesi ihlal edilmiştir.

II. SÖZLEŞME’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

40. Sözleşme’nin 41. maddesi aşağıdaki şekildedir:

“Eğer Mahkeme bu Sözleşme ve Protokollerinin ihlal edildiğine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözleşmeci Taraf’ın iç hukuku bu ihlalin sonuçlarını ancak kısmen ortadan kaldırıyorsa, Mahkeme, gerektiği takdirde, zarar gören taraf lehine adil bir tazmin verilmesine hükmeder.”

41. Başvuran, maddi tazminat olarak, 3 Ekim 1991 tarihinde sunulan ve kamulaştırılan arazinin değerini 17.810.589.280 TRL olarak belirleyen birinci bilirkişi raporunda belirtilen miktara eşdeğer şekilde, 19.122.384 Amerikan doları (USD) (“ana miktar”) talep etmektedir. Başvuran ayrıca, kamulaştırma tarihinden itibaren işleyen faizler bağlamında alması gereken miktarı, yani 35.845.882 USD talep etmektedir. Başvuran, toplamda 54.969.266 USD; kendisine kamulaştırma bedeli olarak ödenen miktar (211 314 USD) eksik olmak üzere, 54.757.952 USD talep etmektedir.

42. Başvuran, manevi tazminat olarak, 500.000 USD talep etmektedir. Başvuran son olarak, ulusal mahkemeler ve Sözleşme organları önünde görülen davalar bağlamında avukatlık hizmeti ücretleri ve diğer masraf ve giderler için 670.078 USD talep etmektedir.

43. Hükümet, makul olmadığını düşündüğü bu taleplere itiraz etmektedir. Hükümet, masraf ve giderlerle ilgili olarak talep edilen miktarın, aşırı olduğu ve kanıtlayıcı belgelere dayanmadığı kanaatindedir.

44. Mahkeme, Sözleşme’nin 41. maddesinin uygulanmasına bu aşamada yer olmadığı kanaatindedir. Sonuç olarak Mahkeme, bu hükme ilişkin hakların saklı tutulmasına karar vermiş olup, Hükümet ile başvuran tarafın bir anlaşmaya varabilecekleri olasılığını dikkate alarak sonraki yargılama sürecini belirleyecektir (İç Tüzüğün 75. maddesinin 1. fıkrası).

BU GEREKÇELERLE, MAHKEME, OY BİRLİĞİYLE,

1. 1 No.lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiğine;
2. Sözleşme'nin 41. maddesinin uygulanmasına bu aşamada yer olmadığına ve sonuç olarak;
 - a) bu hükme ilişkin hakların tamamıyla saklı tutulmasına;
 - b) Hükümet ve başvuranın, işbu kararın kesinleştiği tarihten itibaren altı ay içinde bu sorun hakkındaki görüşlerini yazılı olarak Mahkeme'ye sunmaya ve bilhassa aralarında varacakları her türlü uzlaşmadan kendisini haberdar etmeye davet edilmesine;
 - c) Sonraki sürecin saklı tutulmasına ve gerektiğinde Daire Başkanı'nın izlenecek süreci belirlemeye yetkili kılınmasına *karar vermiştir.*

İşbu karar Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, Mahkeme İç Tüzüğü'nün 77. maddesinin 2 ve 3. fıkraları uyarınca, 24 Nisan 2003 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Vincent BERGER
Yazı İşleri Müdürü

Georg RESS
Başkan